

gå åt hvar sitt håll, en öster, en väster och en norr ut, och mötas här om en dag eller så.»

»Som du vill.»

Munter och Piggen sammanträffade först. »Här ser ut som vi ej behöfva söka efter annan plats,» sade Munter och slängde ett stort stycke älgkött på marken. »Här är fullt af alla slags djur åt öster, eller däråt jag gått. Hur är det mot norr?»

»Alldeles lika,» sade Piggen. »Jag har sett mycket vildt, men intet skjutit, endast fiskat, och se här! Det är mer än vi behöfva på flera dagar, och det blir nog ändå mer då Ram kommer. Han brukar vara bra proviantmästare.»

»Icke denna gång,» sade Ram, som kommit alldeles intill dem utan att de märkt det. »Jag har hvarken skjutit eller fiskat, endast gått omkring och därunder kommit till visshet om, att här finns vildt till stor myckenhet af alla slag. Vi behöfva icke söka någon annan trakt. Vi slå oss i ro här, bygga oss tak öfver hufvudet och lefva så i frid hela sommaren.»

Och så blef det. Man fiskade och jagade, lefde i öfverflöd och skattade sig lyckliga. Längre höllo Munter och Piggen icke ut med det lifvet, ehuru ingen sade något därom på några veckor, tills en dag Munter gick bort tidigt på morgonen. Man hörde, hur han på östra sidan sjön högg och fällde träd.

På aftonen sade han: »Jag finner mig väl här, och tänker hugga sved och bygga pörte. Till hemlandet går jag icke mer. Där är fattigare än här; jag stannar kvar.»

Dagen därpå gjorde Piggen på samma sätt. Då de sedan sammanträffade på kvällen sade Piggen sig ämna stanna och göra på samma sätt som Munter. Äfven Ram sade sig icke heller hafva något i Finland att göra. Hans hustru var död, och af till armén nykomna soldater hade han hört, att hans pojkar äfven gått ut på världen, ovisst hvart de gått. Han kunde bärga sig bra där han var. Men hugga sved tänkte han icke bry sig om, och icke heller ville han slå sig ned där vid sjön. Han visste en plats som passade honom bättre; men hvarje lördagskväll ville han komma och se till kamraterna.